

Ulu Çınarların Azametleri Yanında Kardelenlerin Çabaları Nedir Ki...

Toraks
Bülteni

İbrahim AKKURT

Yedikule GH ve GC EAH

İ Sevgili İzzet Hocamızın hiç fiilen öğrencisi ve asistanı olmadım. Ancak şöyle bir geriye dönüp baktığımda değişik zaman ve dönemlerde bana verdiği meslek ve yaşam derslerinin aynı fiiliyattaki birçok hocamdan çok ama gerçekten çok daha fazla olduğunu düşünüyorum. Hatta geçenlerde bir vesileyle kızgınlıkla bu grupta yazmak zorunda kaldığım bir yazıdaki **“akademik hiçbir titrimin arkasında hiçbir hoca ...vs yoktur”** ifademini İzzet Hocama” büyük bir haksızlık olduğunu düşünüp bu yazıyı bu yanlışımı tashih mahiyetinde yazma zorunluluğu-sorumluluğu hissettim. Olay şudur:

Yıl 1997'nin sanırım bu zamanları (sanırım Eylül 1997) idi. SSK Ankara Meslek Hastalıkları Hastanesinde tek göğüs uzmanı olarak çalışıyorum. Bir yıl önce doçentlik sınavına başvurmuştum; o zamanlar yayın aşamasının sonucu da sınav gününün sınav jürisinin kapısında açıklanıyordu. Tam bir komedi şeklindeki jüri raporları ile **(kağıt üstünde resmîyette 2 kabul, 3 ret ile yayın aşamasında kalmıştım ancak jüri raporlarını incelediğimde 5 kabul olduğu halde raporlarda dışarıdan tahrifatla bu şekle dönüştürüldüğü 10 derece miyobun bile göreceği şekilde belli olan bir durumdu)** bir yıl önce bir dayak yediğim halde kriterleri sağladığım için tekrar doçentliğe başvurma cüreti göstermiştim. İşte bir taraftan hastanedeki rutin işlerimi yaparken diğer taraftan da doçentlik sınavına hazırlanıyordum. Aynı zamanda tam da o günlerde yıl sonunda Hacettepe Halk Sağlığı AD.'nın düzenlediği 1. Çevre Hekimliği Sempozyumun-

da İzzet Hocanın da bulunduğu bir panelde konunun meslek boyutunu anlatma görevi verildiği için onu hazırlamaya çalışıyordum. Buna oldukça iyi hazırlanmam lazımdı çünkü ne de olsa yeni jürimde İzzet Hoca 2.yedekti. İşte bu koşullarda bir gün öğleden sonra geç saatte hastanede rutinimi bitirip bir şeyler ile uğraşırken bir telefon geldi, santralin bağladığı isim hiç beklemediğim, cevap vermede bile tereddüt ettiğim, korktuğum-çekindiğim-ürktüğüm bir isimdi. Santral görevlisi **“HÜTF Göğüs Hastalıkları AD Başkanı Prof. Dr. İzzettin Barış görüşmek istiyor”** dedi. Ben heyecanla daha buyurun efendim demeye bile vakit bulmadan çok sevecen bir ses tonuyla **“Evladım senle yakında bir panelde konuşmacıyımız, yarın öğlen gel de hem yemek yiyeceğim hem de ayrıntıları konuşalım”** dedi. Ben ertesi gün 11.45 gibi odasının kapısında iken beni kapının aralığında gördü, **“aa vakit öğlen oldu mu?, tamam bu hastanın da işini halledeyim çıkarız”** dedi. Benim için çok büyük korku-heyecan-telaşla başlayan yemek; yaşamım boyunca unutamayacağım iltifatlar, dersler, değişik zamanlarda zor günlerindeki deneyimlerini dinleme şansında erişme şeklinde bir şölene dönüşmüştü. Başka insanlarla ilgili yönler-durumlar-konular değil de sadece ve sadece benimle ilgili olanları paylaşmak istiyorum: **“evladım seni birkaç yıldır izliyorum, çok iyi çalışmalar yapıyorsun, bu ülke için gerekli ve açık olan bir alanda çok ciddi ve güzel araştırmalarını dosyandan da inceledim, bu ülke ve insanlık için gerçekten de iyi şeyler yapıyorsun, senin bu azmini, çabanı görünce –kardelen çi-**

çeği- aklıma geliyor; -bulunabilecek her zor ortamda yapması gerekeni yapabileceği çabasında olma- şeklinde tanımlıyorum seni. Geçen seneki jürinde olmasam da geçen seneden üzüldüğünü, kırıldığını biliyorum ancak kesinlikle moralini-motivasyonunu bozmadan çalışmaya devam et; hatta bu sene yayından geçip de bilimde kalsan bile kesinlikle çok üzülme, motivasyonunu kaybetme” dedi... O 1-1.5 saatlik yemekte kendi yaşamından o kadar çok (Ankara tıphılarca İngilizce'den nasıl –çaktırdığını-bırakıldığı ve bu konudaki çabasını; bölümü kurarken ki zorlukları ve saire vesaire) kesit sundu ki bana... İzzet Hoca orda bir baba, bir dost, bir hoca, evrensel değerleri kendisinden sonrakilerin de devam ettirmesi için benim gibi yolun başındaki bir insanın bile yaptıklarını görebilecek kadar büyük; haksız tökezlemelerini algılayabilecek ve hiç tanımadığını sandığım; görünce 1 metre uzağında durmaya çalıştığım 4-5 yıllık genç bir uzmanı pozitif yönde motive eden bir 'mentor' dü... Aynı yıl Japonya'da ILO'nun düzenlediği 9.Mesleki Akciğer Hastalıkları Konferansında konu asbest olunca defalarca isminin refere edilmiş olmasından ne kadar gurur duyduğumu kelimelerle anlatamam...

Yeni görevimdeki rutini bırak(a) mayıp da sana karşı son görevimi yerine getirememenin mahcubiyeti içindeyim; affet...

Ulu çınarların azametleri yanında kardelenlerin çabaları nedir ki...

Anın önünde bir kez daha saygı ve minnetle eğiliyorum ulu çınar...